

РЕШЕНИЕ

№ 998

гр. София , 11.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ ГРАЖДАНСКИ в публично заседание на двадесет и пети май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Иванка Ангелова
Членове:	Красимир Машев Златина Рубиева

при участието на секретаря Нина Ш. Вьонг Методиева като разгледа докладваното от Златина Рубиева Въззивно гражданско дело № 20201000503426 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл.273 ГПК.

С решение № 4170 от 13.07.2020г., постановено по гр. д. № 16975/2018г. СГС, I ГО, 20 състав е отхвърлил предявеният от „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД против СТОЛИЧНА ОБЩИНА иск по чл. 108 ЗС за признаване за установено, че ищецът притежава право на собственост върху УРЕГУЛИРАН ПОЗЕМЛЕН ИМОТ е идентификатор 68134.510.5070 по кадастралната карта и кадастрални регистри, одобрени със заповед № РД-18-53/23.11.2011 г. на изпълнителния директор на АГКК и изменена със заповед № 18-6467/19.08.2015г. на началника на СГКК-София, с адрес на УПИ: гр. София, СО - район „Сердика“, ул. „***“, с площ, съгласно данните от кадастралната карта от 87 745 кв.м. с трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване - за друг вид производствен, складов обект, ведно с находящите се в имота сгради, както следва:

1/ СГРАДА с идентификатор 68134.510.5070.1, с площ от 222 кв.м., брой етаж: 1, предназначение: промишлена сграда;

2/ СГРАДА с идентификатор 68134.510.5070.2, с площ от 321 кв.м., брой етаж: 1, предназначение: промишлена сграда;

3/ СГРАДА с идентификатор 68134.510.5070.3, с площ от 24 кв.м., брой

етаж: 1, предназначение: промишлена сграда;

4/ СГРАДА с идентификатор 68134.510.5070.4, с площ от 36 кв.м., брой етаж: 1, предназначение: допълващо застрояване,

при съсед: имоти с идентификатори: 68134.510.5035, 68134.510.1658, 68134.510.5036, 68134.510.5073, 68134.510.5072, 68134.510.5071, 68134.510.5034, и за осъждане на ответника да предаде владението на описания имот. С решението СГС, I ГО, 20 е осъдил „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД да заплати на СТОЛИЧНА ОБЩИНА, на основание чл. 78, ал.3 ГПК, сумата от 40 176лв. – разноски.

Решението е обжалвано от ищеца в първоинстанционното производство - „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД. /“ОББ“ АД/, чрез процесуалните представители. Във въззивната се релевират доводи за неправилност на обжалваното решение - постановено при нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. В жалбата се поддържа, че по делото е събран доказателствен материал, който въобще не е бил обсъден в мотивите на решението, поради което то е постановено в нарушение на чл. 236, ал. 2 ГПК. Прави се извод, че в резултат на допуснатите процесуални нарушения първоинстанционният съд е установил погрешно факти от значение за спора, направил е необосновани фактически изводи, поради което правните му изводи за неоснователност и недоказаност на предявения от ищеца иск по чл. 108 ЗС са неправилни и необосновани. Релевира се възражение, че първостепенният съд е приел едва в мотивите на решението си, че ищецът е направил признание на неизгоден за него факт, а именно „че дължимият ДДС е включен към заплатената от ответника сума общо в размер на 2 415 460 лв.“, без да е довел до знанието на ищеца, че намира този факт за признат и да предостави възможност за становище по него, поради което се поддържа, че първоинстанционният съд е допуснал съществено процесуално нарушение на императивните норми на чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК и чл. 146, ал. 3 ГПК, изразяващо се в нарушение правото на защита на ищеца. В жалбата се сочи, че решаващият съд в нарушение на чл. 202 ГПК не е обсъдил експертното заключение на допуснатата, изслушана и приета без оспорване от страните съдебно-счетоводна експертиза. Релевира се оплакване, че в противоречие с доказателствения материал първоинстанционният съд е приел, че е заплатен пълният размер на определеното парично обезщетение за отчуждените имоти, като за целта е приел, че представените фактура и справка от Дневник-продажби съдържат признание на неизгодния за ищеца факт, че дължимият ДДС е включен в определеното парично обезщетение. В жалбата се изразява становище, че от събраните доказателства, преценени в тяхната съвкупност, следва изводът, че липсва признание от страна на ищеца, че дължимият ДДС е включен в определеното парично обезщетение, както и че липсва признание, че ищецът е получил пълната дължима сума по определеното обезщетение за

отчуждаване на процесния имот и сградите, находящи се в него. Поддържа се твърдението в исковата молба, че поради извършеното частично плащане на определеното парично обезщетение Столична община продължава да дължи част от обезщетението в размер на 402 576.67 лв. и дължимия върху него ДДС, поради което и не е настъпил отчуждителния ефект на заповедта за отчуждаване на поземлен имот по реда на глава III ЗОС №СОА17-РД40-76/24.11.2017 г., издадена от кмета на Столична община. Релевира се оплакване, че неправилно и в противоречие с материалния закон, съдът е приел в мотивите на решението, че в случая следва да намери приложение разпоредбата на чл. 67, ал. 2 ЗДДС, според която, когато при договаряне на доставката не е изрично посочено, че данъкът се дължи отделно, приема се, че той е включен в договорената цена. В жалбата се излагат съображения, че чл. 67, ал. 2 ЗДДС е неприложим в случаите на отчуждаване на частна собственост по реда на ЗОС, тъй като цитираната норма обхваща единствено случаите на гражданско (търговско) правни сделки и проведеното договаряне по тях, но не и принудителното отчуждаване. Поддържа се твърдение, че прехвърлянето на собствеността върху имота и намиращите се в него сгради от „ОББ“ АД на Столична община в резултат на проведената отчуждителна процедура по ЗОС срещу обезщетение представлява доставка на стока за целите на ЗДДС, облагаема с 20% ДДС, като чл. 33 от ЗОС е неприложим. В жалбата се прави позоваване на чл. 25, ал. 7 ЗДДС, откъдето се извежда извода, че направеното от Столична община плащане в размер на 2 415 460.00 лв., представлява само частично (авансово) плащане, което подлежи на облагане с ДДС. Допълва се, че причината за този извод, е че авансовото плащане следва характера на основната доставка и след като тя е облагаема, за авансовото (частично) плащане също се дължи ДДС. В жалбата се излага становище, че поради тези изводи сума в размер на 402 576.67 лв., ведно с дължимия върху тази сума ДДС, представлява неизплатената и към момента част от определеното с отчуждителната заповед и решението на АССГ обезщетение в полза на ищеца. Прави се искане въззивният съд да отмени обжалваното решение и да постанови друго решение по същество на спора, с което да уважи предявения от „ОББ“ АД против Столична община иск с правно основание чл. 108 ЗС. Предявява се претенция за присъждане на направените пред двете инстанции разноски, съгласно приложени списъци по чл. 80 ГПК и доказателства за реално извършени разходи.

Въззиваемият - Столична община, чрез процесуалния си представител, в срока по чл. 263 ГПК е депозирал отговор на въззивната жалба. В същия се изразява становище за неоснователност на въззивната жалба, като се излагат подробни съображения. Прави се искане въззивният съд да постанови решение, с което да потвърди обжалваното първоинстанционно решение. Предявява се претенция за присъждане на направените по делото разноски, съгласно приложен списък по чл. 80 ГПК и доказателства за реално извършени разходи.

В о.с.з. въззивникът, чрез процесуалния си представител, изразява становище, с което поддържа въззивната жалба и моли същата да бъде уважена, а обжалваното решение да бъде отменено.

Въззиваемият, чрез своя процесуален представител, изразява становище, с което оспорва въззивната жалба и поддържа подадения отговор.

Софийският апелативен съд, в настоящия си състав, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, намира за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в законоустановения срок по чл. 259 ГПК и е допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

СГС, I ГО, 20 състав е бил сезиран с иск с правно основание чл. 108 от ЗС.

В исковата молба се твърди, че със заповед за отчуждаване на поземлен имот по реда на глава III ЗОС с № СОА17-РД40-76/24.11.2017 г., издадена от кмета на Столична община, собственият на ищеца недвижим имот – подробно описан в исковата молба, ведно с находящите се в имота четири броя сгради, бил отчужден, във връзка с реализация на обект „Разширение на гробищен парк, кв. 1, м. „Централни гробища“, район „Сердика“, гр. София. Сочи се, че със заповедта за отчуждаване било определено парично обезщетение за отчуждените имоти общо в размер на 2 293 623,70 лева. Твърди се, че с решение № 1958/26.03.2018г. по адм.д. № 14237/2017 г. по описа на АССГ, II отд., 23 състав, определеното в заповедта за отчуждаване обезщетение било увеличено на 2 415 460 лева. Като неподлежащо на обжалване, решението на АССГ влязло в сила на датата на постановяването му - 26.03.2018 г. Поддържа се, че на 23.05.2018 г. определената с влязлото в сила съдебно решение сума в размер на 2 415 460 лева била преведена на ищеца от Столична община. В исковата молба се поддържа становище, че преведената на ищеца сума не представлява пълната дължима сума по определеното обезщетение за отчуждаване, тъй като съгласно чл. 6, ал. 2, т. 1, във връзка с чл. 45, ал. 5, т. 1 ЗДДС, отчуждаването на поземлен имот е облагаема доставка, а по отношение на сградите „ОББ“ АД е избрала доставката да бъде облагаема на основание чл. 45, ал. 7, вр. ал. 3 ЗДДС. Допълва се, че ищецът е заявил пред ответника, че въпреки извършеното плащане, пълният фактически състав на отчуждаването на процесния недвижим имот не е завършил, тъй като Столична община дължи на ищеца и сумата от 483 092 лева - данък върху добавената стойност. Излагат се съображения, че към предявяване на исковата молба е изтекъл предвиденият в чл. 29, ал. 6 ЗОС шестмесечен срок за заплащане на дължимото обезщетение, но ответникът не е изпълнил задължението си да го заплати ведно с дължимия ДДС, а отчуждителният ефект настъпвал ех lege от момента на изплащане на цялата сума на дължимото обезщетение. Поради дължимостта на ДДС върху определеното

обезщетение за отчуждаване, се сочи, че ответникът не е заплатил пълната дължима сума на определеното обезщетение за отчуждаване, поради което се прави извод, че не е настъпил транслативният ефект на заповедта за отчуждаването, фактическият състав по реда на глава III от ЗОС не е завършен и ищецът е собственик на процесния УПИ, което ответникът отрича. Твърди се, че ответникът фактически е завладял имотите и демонстрирал установеното от него владение. Предвид изложеното, се прави искане да бъде постановено решение, е което да бъде признато за установено, че ищецът е собственик на описания поземлен имот, ведно с находящите се в имота сгради, и ответникът да бъде осъден да му предаде владението върху тях (съобразно молбата на ищеца от 11.10.2019 г. на л. 140 от делото пред СГС и допуснато изменение на иска - с определение от 18.11.2019 г. на л. 210 от делото пред СГС).

Ответникът Столична община оспорва иска. Възражава, че е налице влязло в сила съдебно решение по адм.д. № 14237/2017 г. по описа на АССГ, II отд., 23 състав, с което е било определено крайно общо обезщетение, което е било изплатено на ищеца на 23.05.2018 г. Поддържа твърдение, че с това решение спорът за законосъобразността на отчуждаването е бил решен окончателно. Сочи, че в случай, че ищецът е считал, че дължимото му се парично обезщетение не му е било изплатено изцяло, той е следвало да поиска отмяна на заповедта за отчуждаване по реда на чл. 29, ал. 6 ЗОС, като ищецът вече се е възползвал от тази възможност и му е било отказано. Излага, че по молби и жалби на ищеца били образувани множество съдебни производства с цел „отмяна“ на заповедта за отчуждаване, като по приключилите такива АССГ и ВАС са приели, че законосъобразността на заповедта за отчуждаване е била потвърдена с влязло в сила съдебно решение, а извършеното от СО плащане на определеното от АССГ обезщетение е довело до преминаване на правото на собственост от ищеца към ответника. Твърди, че е собственик на процесния УПИ и че ефектът на отчуждаването като принудителен способ за отнемане на частна собственост не може да бъде разглеждан през призмата на данъчни аспекти.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. Съгласно разпоредбата на чл. 269, изр. 2 от ГПК по отношение на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд е ограничен от посоченото в жалбата. Служебно има правомощие да провери спазването на императивните материалноправни разпоредби, приложими към процесното правоотношение. В този смисъл са дадените указания по тълкуването и приложението на закона от ВКС с ТР № 1/2013 г. по т.д. № 1/2013 г. на ОСГТК - т. 1.

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

С оглед наведените оплаквания от въззивника, въззивният съд приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните няма спор по следните факти:

„ОББ“ АД е собственик по правоприемство на поземлен имот с идентификатор 68134.510.5070, ведно с находящите се в имота четири броя сгради. Със заповед за отчуждаване на поземлен имот по реда на глава III ЗОС с № СОА17-РД40-76/24.11.2017 г., издадена от кмета на Столична община, поземлен имот с идентификатор 68134.510.5070, ведно с находящите се в имота четири броя сгради, е отчужден, във връзка с реализация на обект „Разширение на гробищен парк, кв. 1, м. „Централни гробища“, район „Сердика“, гр. София. Със заповедта за отчуждаване е определено парично обезщетение за отчуждените имоти общо в размер на 2 293 623,70 лева. С решение № 1958/26.03.2018г. по адм.д. № 14237/2017 г. по описа на АССГ, II отд., 23 състав, определеното в заповедта за отчуждаване обезщетение е увеличено на 2 415 460 лева. Като неподлежащо на обжалване, решението на АССГ е влязло в сила на датата на постановяването му - 26.03.2018 г.

На 23.05.2018 г. определената с влязлото в сила съдебно решение сума в размер на 2 415 460 лева е преведена от ответника на ищеца.

На 11.07.2018 г. е съставен Акт № 1773 за публична общинска собственост за ПИ с идентификатор 68134.510.5070, заедно с находящите се в имота сгради (л. 121 от делото пред СГС).

С неподлежащо на обжалване решение № 5131/08.04.2019 г. ВАС е отхвърлил, на основание чл. 239, т. 1 АПК, искането на „Обединена българска банка“ АД за отмяна на влязло в сила решение № 1958/26.03.2018г. по адм.д. № 14237/2017 г. по описа на АССГ, II отд., 23 състав, (л. 125 и сл. от делото пред СГС)

Със заявление с вх. № СИС16-ПП00-45(104)/21.12.2018 г. до Столична община, „ОББ“ АД е направила искане за отмяна, на основание чл. 29, ал. 6 и ал. 7 ЗОС, на заповед № СОА17-РД40-76/24.11.2017 г. на кмета на Столична община за отчуждаване на процесните имоти.

С писмо с изх. № СИС16-ПП00-45/03.01.2019 г. кметът на Столична община е отказал да отмени заповедта за отчуждаване.

С решение № 4014 от 12.06.2019 г. по адм. д. № 1106/2019 г. на АССГ, II отд., 72 състав, е отхвърлена жалбата на „ОББ“ АД срещу изричен отказ, обективиран в изх. № СИС16-ПП00- 45/03.01.2019 г., на кмета на Столична община да отмени заповед за отчуждаване на недвижим имот № СОА17-РД40-76/24.11.2017 г. (л. 128 и сл. от делото пред СГС).

Решението на АССГ по адм. д. № 1106/2019 г. е оставено в сила - с решение № 7266/11.06.2020 г. по адм. д. № 9414/2019 г. по описа на ВАС и е

влязло в сила на датата на постановяване на решението от ВАС - 11.06.2020 г. (л. 233 и сл. от делото пред СГС).

Във въззивната инстанция е приложено в цялост адм.д. № 14237/2017 г. по описа на АССГ, II отд., 23 състав.

Не се спори, че ответникът по иска упражнява фактическа власт върху процесните имоти.

Съдът не обсъжда останалите събрани по делото доказателства, тъй като от същите не се установяват релевантни за спора факти.

При така установеното от фактическа страна, въззивният съд достига до следните правни изводи:

Притезанието по чл. 108 ЗС - за получаване на владението върху недвижима вещ, възниква при следния фактически състав: 1/ищецът да е собственик; 2/ вещта да се владее или държи от ответника и 3/ фактическата власт да се осъществява без основание, противопоставимо на ищеца.

Активната материалноправна легитимация по предявения иск се определя от въведеното от ищеца основание за пораждане правото му на собственост. В исковата молба ищецът твърди, че доколкото ответникът не е заплатил ДДС в размер на 483 092 лв. върху определеното с решение на АССГ обезщетение за отчуждаване (2 415 460,00 лв.), същият не е заплатил пълната дължима сума за отчуждаването на имота, а само част от нея, поради което не е настъпил транслативен ефект от отчуждаването и към настоящия момент ищецът е собственик на процесния имот, ведно с построените върху него сгради.

Съдът намира тези твърдения на ищеца за неоснователни и недоказани.

Приложима е материалноправната норма на чл. 29 ЗОС, в ред. ѝ действала към момента на издаване на процесната заповед за отчуждаване. Съгласно чл. 29, ал.1 ЗОЗ, паричното обезщетение, определено във влязлата в сила заповед по чл. 25, ал. 2 или в съдебното решение, се превежда от общината в посочената в заповедта банка по сметка на правоимащите. Ал.3 на същата разпоредба предвижда, че имотът се смята за отчужден: 1. в случаите по ал. 1 - от датата, на която паричното обезщетение, определено във влязлата в сила заповед по чл. 25, ал. 2 или в решението на съда, бъде преведено от общината в банка по сметка на правоимащите лица. В настоящия случай е безспорно, че с решение № 1958/26.03.2018г. по адм.д. № 14237/2017 г. по описа на АССГ, II отд., 23 състав съдът е потвърдил отчуждаването и е определил окончателен размер на равностойно парично обезщетение за сумата от 2 415 460лв. На основание чл. 27, ал.6 от ЗОС решението на административния съд е влязло в сила от датата на постановяването му - 26.03.2018г. От този момент административното правоотношение между

кмета на СО, в качеството му на административен орган, и „ОББ“ АД, в качеството му на собственик на отчуждавания имот се е прекратило. След този момент е възникнало друго правоотношение, свързано с предходното-облигационно отношение между общината и собственика на отчуждения имот, съдържанието на което включва правото на последния на обезщетение за претърпяната от него имуществена загуба и задължението на общината да обезщети собственика, като изплати в негова полза паричната сума, посочена в заповедта за отчуждаване или в съдебното решение. В настоящия случай, в изпълнение на своето облигационно задължение с платежно нареждане от 23.05.2018г. Столична община като наредител е извършила превод в полза на „ОББ“ АД на сумата 2 415 460 лв., като в основанието е записано-отчуждаване на процесния поземлен имот и находящите се в него сгради. С това Столична община е изпълнила своето задължение, произтичащо от съдебното решение. Следователно и на основание чл. 29, ал.3, т.1 от ЗОС на 23.05.2018г. е настъпил отчуждителния ефект по отношение на „ОББ“ АД. Следва да се посочи, че на основание чл. 302 ГПК влязлото в сила решение на административен съд е задължително за гражданския съд относно това дали административният акт е валиден и законосъобразен. След като по силата на чл. 302 ГПК влязлото в сила решение на административния съд е задължително за гражданския съд относно валидността и законосъобразността на административния акт - отчуждителната заповед, то за въззивния съд е недопустимо да пререшава въпроса за законосъобразността на отчуждителната процедура и определеното в решението на административния съд парично обезщетение. Този размер е такъв, какъвто административният съд го е посочил в диспозитива на своето решение, а именно: 2 415 460лв. Точно тази сума е платена от Столична община с обсъденото по-горе платежно нареждане. В този смисъл, ако между страните е съществувало съмнение относно това дали ДДС е включен в тази сума, то те е следвало да въведат този спор в предмета на административното производство. От данните в административното дело № 14237/2017г. настоящият въззивен състав установява, че темата за ДДС не е била поставена от страна на „ОББ“ АД. В случай, че е била налице неяснота по отношение на решението, то страните са имали възможност да поискат неговото тълкуване от постановилия го съд, за да могат да обезпечат прилагането му. Но гражданският съд е недопустимо да разсъждава върху въпроса, свързан с размера на вече определеното обезщетение, в т.ч. дали е включен или не ДДС в това обезщетение. Каквото и да е становището на гражданския съд, то същото е без значение, тъй като той е длъжен да се съобрази с определения от административния съд окончателен размер на равностойното парично обезщетение. С оглед на това за настоящия правен спор е изцяло ирелевантен въпросът дали „ОББ“ АД е страна по облагаема доставка, за която се дължи 20 % ДДС, дали разпоредбата на чл. 67, ал.2 ЗДДС е приложима, как следва да се преценява доказателствената сила на издадената от „ОББ“ АД фактура с № 0002017372/22.11.2018 г. (л. 41от делото пред СГС) с получател Столична

община, както и да обсъжда приетата ССЧЕ. Всички спорове относно дължимостта на ДДС са предмет на отделно производство.

В заключение: При наличие на окончателно определен размер на парично обезщетение за отчуждените имоти, преведен по сметка на собственика в рамките на 6 месеца след влизане в сила на съдебното решение, то считано от 23.05.2018г. е настъпил транслативния ефект и отчуждения поземлен имот, ведно с построените в него сгради, е станал публична общинска собственост.

Предвид изложените обстоятелства и правни изводи, въззивният състав намира, че в рамките на настоящото производство ищецът не доказва активната си материалноправна легитимация, а именно, че е собственик на твърдяното в исковата молба основание. Напротив по делото по безспорен начин се установи, че извършеното отчуждаване е породило своя вещнопрехвърлителен ефект, като ответникът е придобил правото на собственост върху процесния УПИ и намиращите се в него сгради. Следователно предявеният от „Обединена българска банка“ АД ревандикационен иск с правно основание чл. 108 ЗС следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан, така както е приел и първостепенният съд.

В заключение: Обжалваното решение като правилно следва да бъде потвърдено от въззивния съд. Не са налице основанията, релевирани в жалбата на „ОББ“ АД, за неправилност и необоснованост на обжалвания първоинстанционен акт.

С оглед изхода на спора пред въззивната инстанция, право на разноски има въззиваемата страна. Налице е своевременно направено искане и приложен списък по чл. 80 ГПК, ведно с доказателства за реално извършени разноски в размер на 40 176 лв. /с вкл. ДДС/, представляващи адвокатско възнаграждение. Поради това жалбоподателят следва да бъде осъден, на основание чл. 78, ал.3 ГПК, да заплати на ответника по жалбата направените и доказани пред въззивната инстанция разноски.

Мотивиран от горното, САС, ГО, 8 състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение №4170 от 13.07.2020г., постановено по гр. д. № 16975/2018г. от СГС, I ГО, 20 състав.

ОСЪЖДА „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД, ЕИК 000694959, със седалище и адрес на управление: гр. София, СО - район „Триадица“, бул. „Витоша“ № 89 Б, съдебен адрес: гр. ***, ул. „***“ №18, вх. В, Адвокатско дружество „Т. Т. и съдружници“, чрез адв. Г. и адв. Т., **да заплати, на основание чл. 78, ал.3 ГПК, на СТОЛИЧНА ОБЩИНА, гр. София, ул.**

„Московска“ №33, съдебен адрес: гр. ***, бул. „***“ №17А-Адвокатско дружество „Б. и партньори“, чрез адв. П. сумата от 40 176 лв. /с вкл. ДДС/, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните, при наличие на предпоставките на чл. 280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____